

A central figure is completely engulfed in bright, intense flames. The fire is a mix of yellow, orange, and red, with a dark, smoky background. The figure's form is mostly obscured by the fire, but some dark shapes suggest a person or a creature. The overall mood is one of destruction and intensity.

NEVIDITEL'NY

**JAMES PATTERSON
A DAVID ELLIS**

Neviditeľný

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

James Patterson, David Ellis
Neviditeľný – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

Kasperovcom –
Mikovi, Laure a anjelikovi Sophie Mei-Xiang

James Patterson
a David Ellis

NEVIDITEĽNÝ

TENTORAZ TO viem. Viem to s istotou, ktorá ma hrdúsi, dlávi, napĺňa panikou, zvierá mi srdce, až kým mi ho nevytrhne z hrude. Tentoraz je neskoro.

Neznesiteľná horúčava, oslepujúca žiara, zadúšajúci dym.

Domáci alarm kvíli, nie je to prvotné varovné pípnutie, ale ohlušujúci rev, čo nikoho nenechá na pochybách: *ak teraz niečo neurobiš, je po tebe...* Nevieť, ako dlho hučí, no mne už nepomôže. Všade je príšerná horúčava, spôsobil ju výbuch v rúre; tlačí sa do všetkých kútov spálne. Odporný čierny dym, čo mi oškvrkol chĺpky v nose a zamoruje mi pľúca. Oranžové plamene už oblizujú strop, tancujú okolo mojej postele, takmer do rytmu, odporné posmešné staccato, šlahajúce, praskajúce jazyky. Akoby to ani nebol oheň, ale skupina zohratých plameňov – vzdávajú sa a padajú, hore a dolu, praskajú, chechtajú sa, sú čoraz väčšie a väčšie, akoby mi chceli povedať: *Tentoraz je príliš neskoro, Emmy...*

Oblok. Stále môžem vyskočiť z postele, bežať doľava, bežať k obloku, bežať do jediného rohu spálne, kam sa ešte bežať dá. Nepriateľ ma tlačí do kúta, vyzýva: *Neváhaj, Emmy. No tak, Emmy, bež k obloku...*

Je to moja posledná šanca. Uvedomujem si to, aj keď sa mi vôbec nechce premýšľať, čo sa stane, ak zlyhám: budem sa musieť pripraviť na muky. Bude to však bolieť len pár minút, zdrvivúca, vírivá agónia. Po nej mi horúčava zoškvarí končeky nervov a ja už nebudem cítiť vôbec nič. Alebo, ešte lepšie, oxid uhoľnatý ma priotrávi, ja omdliem a...

Nemám čo stratiť. Netreba to predlžovať.

Plamene mi olizujú flanelovú prikrývku, vyskočím z matrace, nohami sa dotknem podlahy, trielim k oknu – jeden, dva, tri, štyri kroky. Z hrdla sa mi vyderie detské kvílenie, začína sa ma

zmocňovať panika, ako keď som sa vzadu na dvore zvykla naháňať s ocom a on ma dobiehal. Pokrčím pleciami, skočím do okna. Lenže okno bolo vyrobené poctivo. Tak, aby odolalo. Zvuky poprepletané s kvilením alarmu a praskotom plameňov znejú ešte desivejšie, pripomínajú nenásytné zavýjanie. Odrážam sa od obloka, padám späť do spaľujúcej horúčavy. Vravím si: *Dýchaj, Emmy, vdýchni ten zamorený, toxický vzduch, nedovoľ plameňom, aby ťa zahubili, DÝ-CHAJ...*

Dýchaj. Nadýchni sa.

„Dopekla,“ poviem do prázdna tmavej izby; nijaké plamene tu nie sú. Oči ma štípu od potu, utriem si ich tričkom. Viem, že sa nesmiem pohnúť. Aspoň zatiaľ nie. Ostanem teda nehybne ležať, až kým mi pulz prestane skákať, kým nezačnem rovnomerne dýchať.

Mrknem na rádiové hodinky, červené fluoreskujúce číslice, čiaračky, čo mi vravia, že je pol tretej.

Sny sú ničivé. Myslíte si, že ste nad niečím zvíťazili, tvrdo na tom pracujete, vravíte si, že je vám čoraz lepšie a lepšie, pokúšate sa ísť dopredu, gratulujete si, že sa z toho dostávate. No potom príde noc a vy privriete oči, uniknete do iného sveta. A váš vlastný rozum vás znenazdajky poklepká po pleci a vyhlási: *Vieš, čo je nové? NIE je ti lepšie!*

Odozdane vydýchnem a natiahnem ruku k vypínaču. Keď zasvietim, všade navôkol sú plamene. Tapety, fotografie, záverečné správy jednotlivých prípadov i hodnotenia inšpektorov zdobiace steny mojej spálne – všetko je v plameňoch. Smrtonosné požiare šíriace sa Spojenými štátmi: Hawthorne na Floride, Skokie v Illinois, Cedar Rapids v Iowe, Plano v Texase, Piedmont v Kalifornii.

No a, samozrejme, Peoria v Arizone.

Spolu päťdesiattri prípadov.

Očami prechádzam po stene, každý z nich si pripomeniem. Potom zamierim k počítaču a začnem otvárať e-maily.

Päťdesiattri prípadov, o ktorých viem. Nepochybné je ich viac.

Tento živel nič nezastaví.

2

SOM TU, aby som sa stretla s Dickom. Nevyslovím to nahlas, len si to pomyslím.

„Emmy Dockeryová k pánu Dickinsonovi, prosím.“

Ženu usadenú za rohovým stolom pred Dickinsonovou kanceláriou som nikdy predtým nevidela. Na menovke má napísané LYDIA, a aj tak vyzerá: nakrátko ostrihané hnedé vlasy, čierne okuliare v hrubom ráme, strohá pracovná hodvábná blúzka. Vo voľnom čase možno píše sonety. Možno má tri mačky a obľubuje indické jedlá, ktoré nazýva indickou *kuchyňou*.

Azda by som si v tomto prípade mohla odpustiť sarkazmus, lenže podráždilo ma, že sa tu zjavil niekto nový, že sa od môjho odchodu niečo zmenilo, že sa pre to cítim ako cudzinka v kancelárii, kde som poctivo otročila takmer deväť rokov.

„Mali ste dohodnuté stretnutie s pánom riaditeľom, slečna... Dockeryová?“

Lydia zdvihne zrak, spokojná sama so sebou, hľadá na mňa priamo, sebavedome. Dobré vie, že schôdzku som si vopred nedohodla. Musí to vedieť, lebo jej volali z recepcie, aby zistili, či ma vôbec môžu vpustiť. Takže teraz mi len pripomína, že som sa dostala až k nej len a len z láskavosti.

„S pánom *riaditeľom*?“ pýtam sa s predstieraným údivom. „Máte na mysli *výkonného námestníka* pre Útvar odhaľovania zločinov, korupcie, finančnej a kybernetickej kriminality?“

Dobre teda, viem byť poriadna mrcha. Lenže začala ona, *Lydia*.

Čakám na jej odpoveď; keby Dick nesúhlasil, že ma prijme, nestála by som tu.

Dick ma necháva čakať, čo je preňho typické. O dvadsať minút sa však do jeho kancelárie preda len dostanem. Steny sú obložené tmavým drevom, vynímajú sa na nich fotografie trofejí, diplomov,

vecičky svedčiace o jeho egu. Náš Dick si teda o sebe poriadne namýšľa. Prečo, to netuším.

Večne opálený, asi päť kilečiek navyše, s plešinou, ktorú sa pokúša prekryť vlasmi, čo mu ešte ostali, úlisne sa škeriaci Julius Dickinson mi naznačuje, aby som si sadla. „Emmy,“ vraví, v hlase mu jasne badať neúprimnú ľútosť. Oči sa mu však rozjasnia. Hneď, len čo som vošla, sa ma snaží vyprovokovať.

„Neodpovedali ste mi ani na jeden e-mail,“ poviem a sadnem si.

„To je pravda, neodpovedal,“ odvetí, vôbec sa nenamáha vysvetliť, prečo sa ku mne takto správa. Ale veď ani nemusí. On je tu šéfom. Ja som len zamestnankyňou. Dopekla, už vlastne nie som ani tou; som zamestnankyňou na neplatennej dovolenke, ktorej kariéra visí na vlásku a ktorú môže muž naproti celkom zničiť.

„Aspoň ste ich čítali?“ pýtam sa.

Dickinson si vytiahne zo zásuvky hodvábnu handričku a utrie si okuliare. „Prečítal som tolko, aby som pochopil, že rozprávate o sérii požiarov,“ povie. „Požiarov, o ktorých sa domnievate, že ich založil akýsi kriminálny génus. A že sa tomuto monštru podarilo vyvolať zdanie, že navzájom nesúvisia.“

Áno, v podstate to pochopil.

„Čo som však prečítal *celé*,“ dodáva s kyslým podtónom v hlase, „bol nedávny článok z *Peoria Times*, miestnych novín provinčného mestečka v Arizone.“ Zdvihne výtlačok článku a cituje z neho: „Osem mesiacov po smrti svojej sestry pri požiari rodinného domu sa Emmy Dockeryová pokúša presvedčiť Policajné oddelenie v Peorii, že smrť Marty Dockeryovej nebola nehoda, ale vražda. ‘Ó, a táto časť, počúvajte: Doktor Martin Lazerby, zástupca súdneho lekára z Úradu súdneho lekárstva v oblasti Maricopa, stále tvrdí, že všetky forenzné dôkazy svedčia o tom, že šlo o úmrtie zapríčinené neúmyselným požiarom.’ A túto citáciu priam milujem – slová samotného policajného šéfa: ‘Táto žena pracuje pre FBI,’“ prečíta. „Ak si je taká istá, že to bola vražda, prečo sa potom sama nepustí do vyšetrovania?“

Nereagujem. Ide o podružný článok; prebrali policajnú verziu, moje dôkazy verejnosti vôbec neposkytli.

„Čo ma priviedlo k tomu, aby som o vás porozmýšľal, Emmy.“ Zopne ruky, nepochybne si triedi myšlienky. Akoby sa chystal vyhrešiť dieťa. „Liečite sa, Emmy? Urgentne totiž potrebujete pomoc. Samozrejme, boli by sme nesmierne radi, keby ste sa vrátili. No najprv musíme vidieť, že sa z toho dostávate.“

Pri týchto slovách len s ťažkosťami dokáže potlačiť úsmev. My dvaja sme už mali tú česť; bol to práve on, kto ma dal disciplinárne potrestať, a to za *nevhodné správanie*. Potom ma suspendovali – ó, prepáčte, v byrokraticko-právnom žargóne som na *neplatennej administratívnej dovolenke*. Do návratu mi ostáva sedem týždňov. Lenže aj keď sa vrátim, aj tak budem v šesťdesiatdňovej skúšobnej lehote. Keby moja rodina nedávno neutrpela takú nepredstaviteľnú stratu, asi by ma navždy vyrazili.

Presne vie, prečo ma pokarhali. Obaja to vieme. Takže teraz ma tu len ponížuje a zosmiešňuje. Nesmiem mu dovoliť, aby sa mi dostal pod kožu. Presne to totiž chce. Chce, aby som vybuchla, aby mohol pohlavárom tvrdiť, že nie som pripravená vrátiť sa.

„Nieкто prečesáva krajinu a zabíja ľudí,“ poviem. „A vy chcete vedieť, či sa liečim.“

Prižmúri oči. Napokon, nemusí urobiť vôbec nič; som to predsa ja, ktorá prišla s prosíkom. Toto je jeho spôsob, ako mi to kardiálne znepríjemniť – sedí tu, veľa toho nepovie, pôsobí tvrdohlavo.

„Sústredte sa na liečbu, Emmy. Kontrolu dodržiavania zákona ponechajte nám.“

Dookola opakuje moje meno. Bola by som radšej, keby mi napľul do očí alebo ma počastoval nadávkami. A on to dobre vie. Toto je len pasívne agresívna verzia simulovaného topenia. Nebola som si istá, či ma dnes vôbec prijme, veď som sa neohlásila. Teraz si uvedomujem, že sa ma pravdepodobne nevedel dočkať. Všetko len preto, aby ma umlčal, aby sa mi otvorene vysmial do tváre.

Ako som povedala, my dvaja sme už mali tú česť. Budem stručná: je to sviňa.

„Tu nejde o mňa,“ trvám na svojom. „Tu ide o chlapa, ktorý–“

„Ste momentálne nahnevaná, Emmy? Myslíte si, že viete držať na uzde vlastné emócie?“ Premeria si ma s predstieraným záujmom, z ktorého cítiť, že ma chce ponížiť. „Pretože sa začínate

James Patterson a David Ellis

červenat' a zatínate päste. Robím si o vás starosti, Emmy – ešte sa nedokážete kontrolovať. Máme psychológov pre zamestnancov, Emmy... Ak sa teda potrebujete s niekým pohovárať.“

Vyznieva to ako komerčná reklama pre závislých ľudí, vysielaná neskoro v noci. *Máme psychológov, ktorí sa s vami radi pohovárajú. Neváhajte a zavolaajte. Hneď teraz!*

Uvedomujem si, že nemá zmysel pokračovať. Prísť sem bolo odo mňa naivné. A očakávať, že ma osobne vypočuje, bolo takisto naivné, odsúdené na neúspech skôr, než som vôbec prekročila jeho prah. Vstanem, zvrtnem sa, odchádzam.

„Veľa šťastia s liečbou,“ volá za mnou. „Všetci vám držíme palce.“

Pri dverách zastanem a obzriem sa.

„Ten človek kántri ľudí. Všade, po celej krajine,“ poviem s rukou na kľučke. „Tu nejde o to, že po ňom ideme a nevieme ho dostať. Tu ide o to, že ani nevieme, že niekoho takéhoto treba lapiť. Akoby pre nás neexistoval.“

Dick mlčí, len ohne prsty a slabučko mi mávne na pozdrav. Poriadne za sebou tresnem dverami.

3

POČKÁM, KÝM vyjdem von. Až potom si uľavím. Neurobím Dickinsonovi tú radosť, aby ma uvidel rozzúrenú. Takisto mu neposkytnem nič, čo by mohol použiť proti mne, keď sa o sedem týždňov pokúsím vrátiť do práce. (Pravdou však je, že som mu už čo-to poskytla; môže predsa ukázať prstom na moje e-maily – nech už náš dnešný rozovor vykreslí, ako chce – a použiť ich ako dôkaz, že som „posadnutá“, že som spáchala ten najhorší zločin, aký môže spáchať výskumný analytik, keď sa správa ako vyšetrovateľ, keď zabúda na svoju pozíciu v hierarchii.)

Keď som už v aute a vraciam sa po I-95, zopárkrát tresnem po volante. A to poriadne. Bohužiaľ, neľaví sa mi. Navyše ak si nedám pozor, môžem skončiť so zlomenými prstami. „Sráč jeden!“ zvrisknem. Nato sa mi uľaví; jediné, čo si môžem poškodiť, sú hlasivky. „Sráč! Sráč!“

Dickinson ma má po predmetnom disciplinárnom pokarhaní celkom v hrsti; budem v skúšobnej lehote, a ak šliapnem vedľa – alebo ak bude Dick jednoducho *tvrdiť*, že som šliapla vedľa –, som v keli. Ach bože, ako sa tam na mňa samolúbo vyškieral, ako predstieral, že potrebujem liečbu! Obaja vieme, že mojím jediným *problémom s disciplínou* je skutočnosť, že som mu zakaždým odtisla ruku, keď mi ju položil na koleno, že som dala červenú neskorým večeriam, že som ho dokonca vysmiala, keď mi navrhol víkend vo dvojici, preč od všetkého, preč od všetkých. Myslím, že za to napokon môže môj smiech, ten ho popudil. Prv než prišlo ráno, Dickinson vyfabrikoval príbeh a podsunul ho vrchnosti; vraj som ho obťažovala, vraj som sa správala čoraz agresívnejšie. Doplňte si tam slová ako *nespolahlivá* a *výbušná*, ktoré sa ľahko vyslovia, no ťažko vyvrátia, a hľa, je z vás niekto, čo má problémy s disciplínou.

Srač jeden!

James Patterson a David Ellis

Ale no tak, Emmy, spamätaj sa. Musíš to vyriešiť. Áno, musím niečo urobiť. Nesmiem sa len tak vzdať. Viem predsa, že tie prípady spolu súvisia. Dostala som sa však do slepej uličky. Nemôžem prekračovať vlastné kompetencie a Dick ma odstavil na vedľajšiu koľaj. Nie preto, žeby som nebola v práci dobrá. Urobil to preto, aby ma zranil, aby sa mi pomstil. Áno, som v slepej uličke. Čo môžem robiť? Čo len môžem...

Ale počkať...

Zložím nohu z pedála, len tak, bezdôvodne, iba preto, aby som nasrala šoféra esvéčka za mnou – veľmi sa na mňa lepil. Zatiaľ si všetko premyslím... Ale to predsa nie je dobrý nápad. To je posledná vec, čo by som mala urobiť.

Ale, áno, áno. Možnože to bude jediný spôsob, ako sa z toho vymotať. Takže to musím skúsiť.

Pretože ak sa v prípade toho chlapa nemýlim, v zabíjaní je čoraz lepší. A nik o ňom ani len nevie.

4

Stretnutie s Grahamom

Nahrávka č. 1

21. augusta 2012

Vitajte u mňa. Môžete ma volať Graham, som vašim hosťiteľom.

Nepoznáte ma. Moja anonymita svedčí o mojom úspechu. Sedím tu a prihováram sa vám, ale nie som známy. Lenže keď sa tieto nahrávky uverejnia, známy budem. Ešte neviem, kedy sa ich rozhodnem zverejniť. Potom sa dostanem na prvé stránky všetkých novín a časopisov po celom svete. Budú sa o mne písať knihy. Budú sa mnou zaoberať v Quanticu. Budú mi venované celé webové stránky. Budú sa o mne nakrúcať filmy.

Nikdy sa nedozviete, kto v skutočnosti som, lebo „Graham“ môže, no nemusí byť moje pravé meno. Takže všetko, čo sa o mne dozviete, bude pochádzať z týchto audiozáznamov, z môjho orálneho denníka. Dozviete sa len to, čo budem chcieť. Možno vám poviem všetko, možno niečo vynechám. Možno vám poviem pravdu, možno vám budem klamať.

A teraz voľačo o mne, na rozohriatie: keďže som bol pomerne atletický typ, na strednej som športoval. Profesionál sa však zo mňa nestal. V škole som mal dobré výsledky, ale nezabezpečili mi miesto v Brečtanovej lige. Takže som šiel na štátnu univerzitu. Skutočne neznášam cibuľu, všetky druhy, a je mi jedno, či je varená a či surová. Je to jedna odporná burina, nech ju šľachtia, ako chcú. Hovorím tromi jazykmi, hoci za svoju súčasnú francúzštinu by som sa pravdepodobne hanbil. Viem však povedať *prosím*, *bez cibule*, alebo vhodný ekvivalent tejto frázičky až v jedenástich jazykoch. Nedávno som do tohto zoznamu zaradil i gréčtinu a albánčinu. Dávam prednosť bežnému popu pred klasickou hudbou, alebo klasickému rocku pred heavy metalom. No priateľom by som sa s tým nepriznal. Raz som zabehol polmaratón za hodinu a tridsaťsedem minút. Teraz už pravidelne necvičím. A ni-

James Patterson a David Ellis

kdy, počujete, nikdy nepijem nízkoalkoholické alebo nízkokalorické pivo.

Dve z vecí, čo som vám práve povedal, nie sú pravdou.

Ale toto je: zabil som veľa ľudí. Viac, než si viete predstaviť.

No a čo vy? Vôbec vás nepoznám, vás, ktorým sa prihováram – citlivým ľudským bytostiam s možno podobnými dušičkami, aké mali niektoré z mojich obetí... Maličký démoník, čo sa mi usalašil na pleci a šepká mi do uška zlé veci... Profesionál z FBI zostavujúci profily... Investigatívny novinár, ktorý ide za vecou, skúma kontext, robí vlastné závery... Alebo obyčajný smrteľník, ktorý si jedného dňa vypočuje moje audionahrávky na internete a s chlipnou fascináciou bude pri počítači polemizovať, prahnúť po omrvinkách, po zrníčkach informácií, po akomkoľvek ozrejmění len preto, aby mohol preniknúť až tam, až do PSYCHIKY TOHO ŠIALENCA!

Pretože, samozrejme, tak sa to robí – budete sa usilovať, aby ste ma pochopili, aby ste mi stanovili diagnózu. Keď ma budete zatriedovať do voľajakej peknučkej, jasnučkej kategórie, budete sa pri tom cítiť pohodlne a bezpečne. Budete moje správanie pripisovať matke, ktorá ma neobdarila láskou, budete ho pripisovať tejto traumatickej udalosti môjho života, ktorá ma zmenila, vyvolala vo mne duševnú chorobu uvedenú vo IV. edícii Diagnostickej a štatistickej príručky mentálnych porúch.

Tu vám však predkladám alternatívu: mohol by som si s vami podebatovať v miestnom bare, stretnúť sa s vami pri strihaní živého plota v susedstve alebo vedľa vás sedieť v lietadle z New Yorku do Los Angeles, a vy by ste si ma vôbec, ale vôbec nevšimli. A, samozrejme, v retrospektíve by ste si možno spomenuli na niečo, čo sa vám na mne nepozdávalo. Lenže keď budem stáť rovno pred vami, živý, z mäsa a kostí, alebo keď sa budem s vami deliť o opierku stoličky či sedieť naproti vám, vôbec vás nezaujmem. Budem len súborom údajov, ktoré sa pozbierajú a vzápätí zničia. Jedným slovom, budem pôsobiť ako normálny človek. A viete prečo?

Nie, neviete. Ale ja viem. Pretože som výborný v tom, čo robím. Preto ma nikto nikdy nedostane.

[KONIEC]

5

DVA ROKY po otvorení pôsobí kníhkupectvo v centre Alexandrie z červených tehál s drevenými obloženíami na fasáde natretými modrou pastelovou farbou stále sviežo, novo. V okne pri chodníčku pred obchodom sa vyníma nápis THE BOOK MAN. Hemží sa to tam najnovšími titulmi – fikciou i literatúrou faktu; v súčasnosti sú populárne knižky pre deti a obrázkové publikácie.

Zhlboka sa nadýchnem, chystám sa vojsť. Znova a znova si kladiem otázku, či som sa rozhodla správne. Posledné dve noci som sotva oka zažmúrila, ale nič iné mi nenapadlo. Nič okrem tohto.

Potlačím teda dvere. Začujem veselé *cililing!* Zvonček. Jeho zbadám skôr než on mňa. Má na sebe vykasanú kockovanú košeľu s krátkymi rukávami, modré džínsy a mokašiny. To ma teda podrž – nevidím ho v obleku s kravatou. Vonia to tu novučičkými knihami a kávou. Pokojom, mierom.

Stojí za pultom, účtuje niečo voľajakej zákazníčke. Vtom ma zbadá. Do pokladne zaregistruje dve položky, potom si spomenie, že by sa mal na zákazníčku usmiať. Napokon do igelitovej tašky spustí záložku. Zákazníčka odchádza, on podíde ku mne. Utrie si ruky do džínsov a postojí kúsok opodiaľ.

„Ahoj, Books.“ Usúdím, že musím povedať aj čosi viac, vysvetliť, prečo som tu.

„Emmy.“ Už len pri zvuku jeho hlasu, hlbokého a panovačného, no napriek tomu mäkkého, sa vo mne spoza pomyselnej steny, ktorú som vystavala, prebudí množstvo spomienok. Všimnem si, že jeho *mäkkosť* je teraz zreteľnejšia. Možno preto, že keď som ho naposledy videla, čo bolo pred ôsmimi mesiacmi, pochovávala som si sestru. Zjavil sa predo mnou ráno v deň pohrebu, keď prichádzali ľudia, aby pobudli so zosnulou, a poskytol mi útechu. Neviem, ako sa o tom vôbec dozvedel – možno mu zavolala moja

James Patterson a David Ellis

matka; nikdy som sa ho na to nespýtala. No zrazu stál pri mne, ani v najmenšom na ničom nenástojil, ako by ani nebol prítomný. Keď som ho však potrebovala, vždy bol naporúdzi. Books ma vždy vedel prekvapiť.

„Ďakujem, že si súhlasil so stretnutím,“ vravím.

„Nesúhlasil som. Jednoducho si prišla.“

„V tom prípade ti ďakujem, že ma nevyhodíš.“

„Ešte som nemal príležitosť. Stále to môžem urobiť.“

Usmiala som sa prvý raz za dlhé týždne. Books vyzerá báječne. Zdravo, oddýchnuto, šťastne. Potvorák jeden. Nemal by vari po rozchode so mnou pôsobiť zronene?

„Stále si potrpíš na dobrú kávu?“ pýtam sa.

Teraz sa pousmeje on, len máličko, skoro neochotne. Máme toľko spoločných spomienok. Aj keď žil z platu štátneho zamestnanca, vždy si potrpel na kvalitu, objednával si na internete taliansku fazuľku. „Pravdaže,“ povie. „A ty si stále neurotická otrava s veľkým srdcom?“

Musím uznať, že má pravdu. Books ma pozná lepšie než ktokoľvek iný. Napriek tomu je náš rozhovor o hlúpostiach neprirodzený, silený. Azda by som mala prejsť k veci.

„Potrebujem tvoju pomoc,“ poviem.